

Arrest

nr. 241 421 van 25 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 september 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in om internationale bescherming.

1.2. Op 27 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing "verzoek kennelijk ongegrond".

1.3. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 234 248 van 19 maart 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 21 april 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),
(...)”*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om Internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 19/03/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 02/09/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Aangezien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Ter adstruering van haar enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, zoals de bestreden beslissing, dient de verwerende partij rekening te houden met het gezinsleven van de verzoekende partij en de primaire belangen van de minderjarige ingevolge artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

2. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling moet worden beoordeeld.

De verzoekende partij heeft de nationaliteit van Albanië en behoort tot een gezin (moeder en vader) met één minderjarig kind (A(...), geboren op (...) 2018).

In de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met de belangen van de minderjarige dochter van de verzoekende partij. Nochtans verblijft de minderjarige dochter van verzoekster in België sinds 2 september 2019 en is zij hier verder opgegroeid. De bestreden beslissing heeft daarentegen als gevolg dat zij zou worden onttrokken aan de omgeving waarin zij momenteel verblijft. Dit heeft een weerslag op de belangen van de minderjarige aangezien zij gebaat is bij een stabiele opvoedingssituatie.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet verplicht dan ook in het bijzonder om met deze primaire belangen van de minderjarige rekening te houden, hetgeen niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing waardoor de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

Hierdoor schendt de verwerende partij de artikelen 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 62 Vreemdelingenwet en 1 t.e.m.3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

3. In zoverre een schending van de formele motiveringsverplichting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens niet blijkt dat er – voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing - een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de primaire belangen van de minderjarige dochter van de verzoekende partij in overweging werden genomen en dit op een afdoende manier.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van toepassing bij het opleggen van een verwijderingsmaatregel, noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld. Dit artikel waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen

van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Dit werd niet aangetoond.

Hierdoor dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM evenals artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

TWEEDE ONDERDEEL

4. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

5. De verzoekende partij verliet Albanië op 29 augustus 2019. Via Kosovo, Noord-Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Tsjechië en Duitsland kwamen zij uiteindelijk in België aan op 2 september 2019. Zij dienden een verzoek tot internationale bescherming in op 5 september 2019. De verzoekende partij verkreeg op 21 april 2020 echter een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na het verblijf in België, naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit (Albanië). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;".

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Albanië ("nationaliteit: Albanië") en dit binnen een termijn van zes dagen ("binnen 6 (zes) dagen").

De verzoekende partij wijst echter op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in volle coronacrisis (21 april 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten.

Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

6. Ondergeschiedt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat de verzoekende partij de termijn van artikel 6 Vreemdelingenwet heeft overschreden. Over de gevolgen van de coronacrisis wordt met geen woord gerept, terwijl dit een onmiddellijke impact heeft op de terugkeerverplichting (zoals hierboven uiteengezet).

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.3. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursleden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 27 november 2019 het verzoek om internationale bescherming door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als kennelijk ongegrond werd beschouwd en dat op 19 maart 2020 het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat betrokkene het land binnenkwam op 2 september 2019 en nog steeds op het grondgebied verblijft zodat zijn regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststellingen niet. Ze maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partij meent dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat niet uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punten 3.6. en 3.8. Waar zij eveneens meent dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat geen motief betreffende de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten werd opgenomen in de bestreden beslissing, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punten 3.9., 3.11. en 3.12.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending opwerpt.

3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Hetzelfde kan gesteld worden in verband met artikel 8 van het EVRM. Deze bepalingen kunnen zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleden en/of kinderen heeft of – in het geval van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat de betrokkene lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

De verzoekende partij maakt gewag van een gezinsleven, het hoger belang van haar kind en haar gezondheidstoestand en wijst erop dat minstens niet blijkt dat er voorafgaandelijk aan het nemen van de bestreden beslissing een individueel onderzoek werd uitgevoerd waarbij de primaire belangen van haar minderjarige dochter in overweging werden genomen en dit op afdoende wijze en waarbij met de gevolgen van de heersende coronacrisis rekening werd gehouden.

3.7. Wat het gezins- en familieleden betreft, beperkt de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift tot de stelling dat “*de verzoekende partij (...) behoort tot een gezin (moeder en vader) met één minderjarig kind (A. (...), geboren op (...) 2018).*” De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze het gezinsleven de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou verhinderen, waardoor met het gezinsleven diende rekening te worden gehouden bij de afgifte ervan.

In het administratief dossier bevindt zich bovendien een nota “Evaluatie artikel 74/13” van 21 april 2020 waaruit blijkt dat de verwerende partij omtrent het gezins- en familieleden het volgende heeft overwogen “*Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij de DVZ (dd. 07/10/2019) in België te verblijven met zijn echtgenote en hun minderjarige kind. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verklaarde betrokkene (dd. 07/10/2019) een zus in Italië te hebben, maar die maakt geen deel uit van de gezinskern van betrokkene.*”

De Raad stelt aldus vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het gezinsleven van de verzoekende partij in overweging heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat de gezinskern behouden blijft daar zowel de verzoekende partij, als haar echtgenote en hun minderjarig kind het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze overwegingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

3.8. Over het hoger belang van het kind stelt de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat haar minderjarige dochter sinds 2 september 2019 in België verblijft, dat zij hier verder is opgegroeid, dat de bestreden beslissing als gevolg heeft dat zij zou worden onttrokken aan de omgeving waarin zij momenteel verblijft en dat dit een weerslag heeft op haar belangen aangezien zij gebaat is bij een stabiele opvoedingssituatie.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136).

Het lijkt evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van het kind om niet te worden gescheiden van zijn ouders. Dat lijkt immers de basis van een “*stabiele opvoedingssituatie*”. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun kind teneinde de belangen van dit kind en de gezinseenheid niet te schaden. De verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij ten aanzien van alle gezinsleden besliste dat zij het grondgebied dienen te verlaten.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan op welke wijze de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor de belangen van haar kind, derwijze dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden en hieromtrent te motiveren. Zij toont niet aan door de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ten gevolge waarvan het kind de omgeving waar zij heden verblijft dient te verlaten, het behouden van de eenheid van het gezin of het welzijn van haar kind in het gedrang komt. Zij toont geenszins aan op welke wijze het verlaten van het grondgebied na een verblijf van zes en een halve maand op het grondgebied, gevolgen heeft voor het welzijn van het kind, dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de leeftijd van twee jaar nog niet heeft bereikt, derwijze dat hiermee rekening diende te worden gehouden of hieromtrent diende te worden gemotiveerd. De verzoekende partij maakt enkel gewag van een stabiele opvoedingssituatie doch betreft dit geenszins op omstandigheden in België of op omstandigheden in het land van herkomst die zouden kunnen wijzen op de onmogelijkheid of moeilijkheid tot het bieden van een stabiele opvoedingssituatie in het herkomstland, waardoor de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden en hieromtrent te motiveren.

Met het loutere betoog dat het kind sinds 2 september 2019 in België verblijft, dat zij hier verder is opgegroeid en door de bestreden beslissing onttrokken zal worden aan de omgeving waarin zij momenteel verblijft, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij het hoger belang van het kind heeft miskend. Zij toont niet aan op welke manier een terugkeer naar het herkomstland de belangen van haar dochter schaadt. Het thans bestreden bevel en het bevel genomen ten aanzien van de echtgenote en de dochter van de verzoekende partij gebiedt de verzoekende partij enkel om, samen met haar echtgenote en haar minderjarige dochter, het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij, die ten aanzien van het ganse gezin van de verzoekende partij overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ter zake bepaalde relevante elementen over het hoofd heeft gezien en toont geenszins *in concreto* aan dat de gezinseenheid en/of het welzijn van het kind en aldus het hoger belang van het kind werd miskend.

Bovendien wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de reeds genoemde nota van 21 april 2020, blijkt dat de verwerende partij het hoger belang van het kind in ogenschouw heeft genomen met name door te stellen: “*Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij de DVZ (dd. 07/10/2019) in België te verblijven met zijn minderjarige kind. Het is in het hoger belang van het minderjarige kind om bij de beide ouders te blijven.*” en “*Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor bij de DVZ (dd. 07/10/2019) in België te verblijven met zijn echtgenote en hun minderjarige kind. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden.*” Deze overwegingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

3.9. De verzoekende partij verwijst inzake de verplichting om op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de gezondheidstoestand van de vreemdeling naar de heersende crisis ingevolge covid-19. Zij is van oordeel dat “*het (...) onverenigbaar [is] met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemene belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.*”

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden

en over te motiveren. De verzoekende partij verwijst weliswaar naar de heersende crisis ingevolge covid-19, doch maken geenszins aannemelijk dat zij door het virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft.

3.10. De Raad stelt dan ook vast dat *in casu* niet blijkt dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.11. De verzoekende partij meent dat *in casu* ook artikel 3 van het EVRM geschonden is.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de verwijzing naar de heersende coronacrisis en stellen dat *“het (...) onverenigbaar [is] met de federale maatregelen tegen het coronavirus, zoals afgekondigd op 12 maart 2020 en sindsdien alleen maar verstrengd, met de menselijk waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten.”* Daarnaast betoogt zij – wat overigens in punt 3.8. reeds werd weerlegd – dat niet blijkt dat er bij het nemen van het bestreden bevel rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind.

De verzoekende partij verliest uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd algemeen betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

3.12. Voor zover de verzoekende partij van oordeel is dat de verwerende partij over de gevolgen van de coronacrisis met geen woord repte terwijl dit een onmiddellijke impact heeft op de terugkeerverplichting en dat zij aldus op geen enkele manier heeft rekening gehouden met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor de verzoekende partij om het grondgebied te verlaten en dit binnen een termijn van zes dagen, dat geen enkel motief hiertoe werd opgenomen in de bestreden beslissing, wijst de Raad vooreerst naar hetgeen uiteengezet werd in punten 3.9. en 3.11. en stelt vervolgens dat in geen geval blijkt dat de verzoekende partij overigens nog een voldoende belang heeft bij haar kritiek.

Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Artikel 74/14, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet hoogstens een termijn van dertig dagen om vrijwillig uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Daar de verzoekende partij het determinerende motief van de bestreden beslissing niet weerlegt, met name dat *“betrokkene (...) het land binnen [kwam] op 02/09/2019 en (...) nog steeds op het grondgebied [verblijft], zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.”*, kan de Raad dus slechts vaststellen dat de kritiek van de verzoekende partij er hoogstens toe kan leiden dat een vrijwillige vertrektermijn van dertig dagen diende te worden gegeven, een termijn die thans reeds geruime tijd zou zijn overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans nog enig belang heeft bij haar grieven dat het bevel een termijn van zes dagen voorziet om het grondgebied verlaten.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de verzoekende partij gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid, voorzien in artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, om een gemotiveerd verzoek in te dienen om de termijn om het grondgebied te verlaten, zoals bepaald in de bestreden beslissing, te verlengen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij haar op 28 mei 2020 meedeelde dat er hieraan geen gevolg kon worden gegeven daar de verzoekende partij kan terugkeren naar Albanië omdat er vanaf begin juni opnieuw vluchten worden georganiseerd. In die beslissing wijst de verwerende partij op de mogelijkheid voor de verzoekende partij om via de cel Vrijwillige Terugkeer of IOM haar terugkeer mee te laten begeleiden. In die zin blijkt dat de verzoekende partij *in casu* minstens voor een zekere periode na het overschrijden van de termijn van zes dagen voor vrijwillig vertrek aldus nog vrijwillig gevolg kan, of minstens heeft kunnen, geven aan het bestreden bevel. De verzoekende partij heeft aldus niet langer belang bij het betoog dat het onverenigbaar is met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat zij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten, dat elke verplaatsing dient vermeden te worden, dat de grenzen gesloten zijn en dat de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt zijn.

3.13. Het middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER